Першы сьнег.

Холоднай пабелай магільна залег
На зжатае поле, на скошаны лог.

Лег пухам на лесе, на жоўтых лісьцях,
Абсеяў, абсыпаў прысады і шлях.

Так высыпаў зьзябна, бязрадасна сьнег
У першы папас свой, у першы начлег.

Ад стада адбіўшыся птушка адна
Квіліць і квіліць сярод бела радна.

На небе на сьнежным ні сонца, ні зор,
На гонях на сьнежных ні груд ні разор.

Абсьнежаны сьвет без канца, бяз граніц,
Душа адно тлее, як сьвечка з граміц

На хаце за хатай махнаціцца бель,
На белі за тынам, як нітка з кудзель,

Чырвоная йстужка скрозь бель зіхаціць,
І ў сажаўцы губіць свой сьлед гэта ніць.

Ад раньня скараньнем бурліць варажба:
Што знача такі сьлед, такая хадзьба?

Хто сьмеў першы сьнег асьвяціці крывей?
Крывавай ен веры, чужы ен, ці свой?

Дагадка шыбае ў лядзянай імгле;
Паўзе і прысуд-перасуд па сяле.

На полі на бледным сноўе бледны цень,
А птушка квіліць і квіліць цэлы дзень...

У гэты сьнег першы брат брата засек
І ў сажаўку трупа валок цераз сьнег.

Янка Купала.

Смаленск 20/XI—18 г.